

Børne Blad

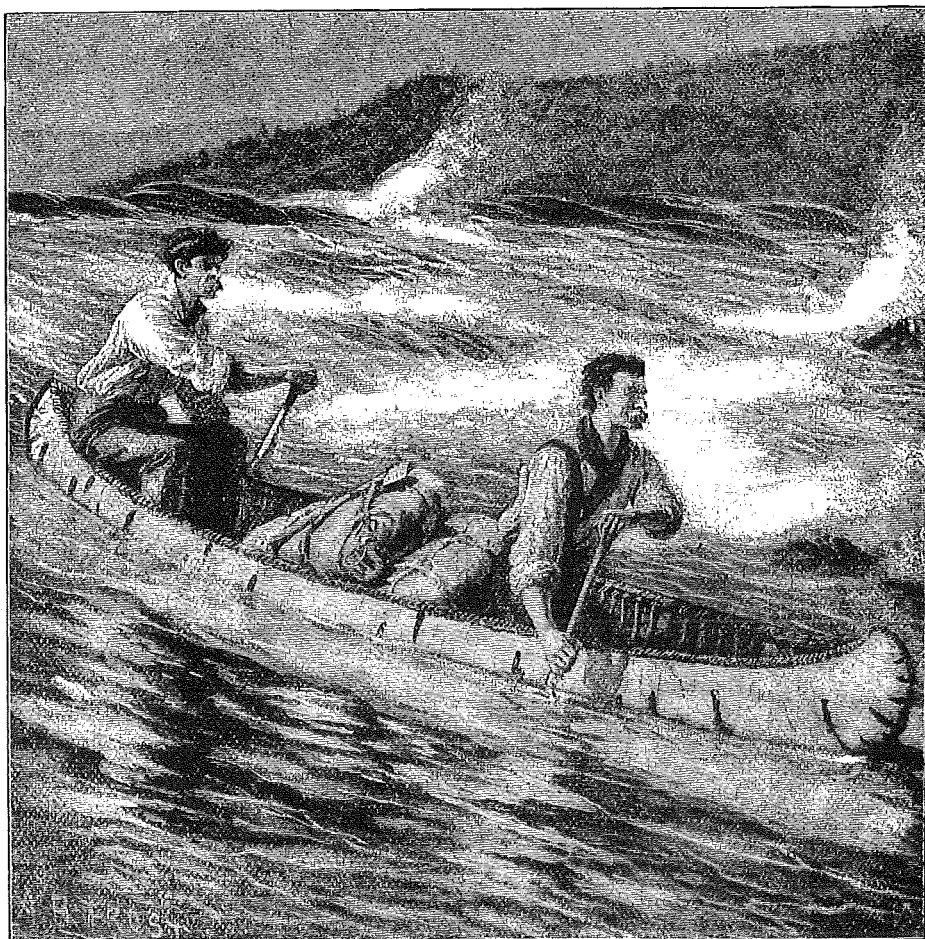


Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 36.

4de september 1892.

18de aarg.



3 frygene.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Ridder Raimund.

En fortælling fra forstogene.

De kristne viste stor tapperhed, begejstring og udholdenhed i kampen for at rive det hellige land af muhamedanernes hænder; men der var desværre ogsaa dem, som tabte modet og gav sig fuldstændig over; ja der var endog dem, som løb over til fienden og affvor sin tro paa Kristus. Den tyfse keiser mente, at tabet af slige folk ikke var saa stort at sørge over. „Vi skal bare være glade over at blive frit dem“, sagde han. „Saadanne gudløse menneskers flugt tjener blot til at rense hæren.“

Men netop fra disse overløbere truede ofte den største fare den kristne hær. Det er jo gjerne saa, at overløbere pleier at være de flemmeste fiender af den person eller sag, som de tidligere har kæmpet for. Deres samvittighed lader dem ikke have ro, hvis de har handlet mod sin bedre overbevisning, og ligesom for at trodse den indre stemme begaar de ofte de værste misgjerninger.

Blandt de korsfarere, som gik over til muhamedanerne og svigtede baade kristendommen og sine tyfse landsmænd, var ogsaa en ridder ved navn Raimund. Han havde ladet sig indskrive i korsfarernes rækker i haab om derved at vinde megen ære og berømmelse, og allerede fra begyndelsen af havde han lidet tænkt paa at stride for sin kristentro, men derimod foruden hæder med begjærighed ladet tanterne dvæle ved østerlandets rige skatte, hvorom han havde

hørt saa meget. Men hvorledes var han ikke bleven skuffet! Istedensfor de edelstene, som han havde tænkt at finde, fandt han blot almindelige stene, og istedenfor herlig vin og velsmagende frugter maatte han saa altfor ofte lade sig nøie med bedærvet vand og elendige træerødder, med hvilket de udmattede krigere mere end engang maatte stille sin hunger og tørst.

Han følte sig derfor i højeste grad skuffet i sine forventninger, og han begyndte at tænke paa, om det ikke var ligesaa godt at lade det blive en ende paa al denne elendighed og gaa over til tyrkerne. Men han vilde gjerne have en kamerat med sig og antog, at det kanske kunde være muligt at faa en ridder ved navn Wolfram med; han bad derfor denne en aften om at faa tale nogle ord i al hemmelighed med ham.

„Hør, Wolfram“, sagde han, da de var alene, „er det ikke et jammerligt liv, vi fører nu om dagen?“

„Jo, man skal just ikke kunne rose det“, svarede den anden.

„Det er et hundeliv“, fortsatte Raimund. „Men mon vi ikke kunde faa det bedre, hvis vi vilde? Enden paa dette bliver jo, at vi alle omkommer ligesom Israels børn i ørkenen.“

„Det nytter lidet at hengive sig til saa sørgelige betragtninger“, søgte Wolfram at trøste ham, „det er ikke længere end igaaar siden, at jeg hørte vor keiserlige herre sige, at det snart vilde blive bedre.“

„O, ja keiseren, han kan snakke!“ sagde Raimund, „han kan overalt leve som den store keiser, medens vi maa mangle alt muligt.“

„Sig ikke det“, svarede Wolfram ibrig, „vor elskede herre deler alle savn med os og vil ikke indrømme sig selv nogensomhelst fordel fremfor os. Har han ikke nylig ladet al den vin, som han havde bragt med hjemmefra, uddele blandt de saarede?“

„Ja“, sagde Raimund, „det var ikke

egentlig min hensigt at snakke ondt om kejseren. Men jeg kan ikke længere holde ud dette liv. Jeg vil gjøre, hvad allerede mere end en har gjort, forlade hæren."

"Det vil du vist ikke gjøre", sagde Wolfram, "det vilde være stygt af dig og uværdigt for en brav ridder."

"Jstedenfor at skjænde paa mig skulde du heller laa følge", svarede den anden.

"Tænk paa din mor derhjemme. Hvorledes vil det gaa hende, hvis hun skulde miste dig?"

"Jeg tænker vistnok ofte paa min dyrebare mor", sagde Wolfram, "men jeg vilde ikke bove at fremstille mig for hendes øine, hvis jeg feigt havde svigtet vor kjære herre og den hellige sag."

"Hellige sag!" udbrød den anden haanende. "Hvad nytte kan Kristus have af, at vi befrir hans grav fra tyrkerne, eller hvad nytte kan vi selv have deraf?"

"Gaa!" sagde Wolfram harmfuld, "jeg vil ikke længere høre paa dine taler."

Dermed gik han sin vei og lod ridderen blive staaende alene.

Denne saa opbragt efter ham.

"Ja gaa du, din taabelige nar!" mumlede han for sig selv, "jeg har ment det godt med dig. Du maa først blive klog af skade. Men jeg for min del vil itide se til at komme bort og søge at slippe over til tyrkerne."

Med disse ord fjernede han sig og vendte tilbage til sit telt. Han delte dette sammen med flere andre riddere; disse havde allerede lagt sig til at sove; thi tidlig den næste morgen skulde hæren bryde op og drage videre. Ogsaa Raimund lagde sig, men kunde ikke saa sove. Den onde samvittighed lod ham ikke saa ro; han var høist ængstelig for, at Wolfram skulde forraade ham paa grund af hans forræderse tale. Han beslattede sig derfor til ligesaa godt den følgende dag at forsøge paa, om han uset og ubemærket kunde slippe bort fra hæren.

Morgenen kom og blev som fedbanlig

begyndt med en kort andagt. Derpaa gjorde man sig særdig til afmarsch. Hver enkelt afdeling sluttede sig om sit banner, og saa drog man afsted i sluttede rækker. Ogsaa Raimund havde rustet sig fra top til taa og stillet sig blandt sine kamerater. Men i al hemmelighed havde han tilspiet sin hest et lidet saar straks ovenfor hoven, saa den haltede noget. Den var allerede før tynd og daarlig, og da man havde marcheret en stund, og hesten viste sig at halte, blev han tilbage. Føreren for hans afdeling bad ham om endelig snart at komme efter og ikke opholde de andre; men Raimund svarede i en grættende tone: "J kan dog se, hvorledes min hest halter. J vil da vel ikke, at jeg skal ride den tildøde?"

"Saa sig af hesten og følg os tilfods som saa mange andre."

"Nei, det gjør jeg ikke; aldrig skal nogen faa mig til at forlade min kjære hest. Men rid kun J videre; min hest vil snart blive brav, og da skal jeg hurtig tage eder igjen."

Man mindede ham adbaerende om tyrkerne, men til ingen nytte. Vi ved, hvilken plan den flette ridder havde. Han førte sin hest noget bort fra den vei, ad hvilken hæren rykkede frem og ventede til alle var komne forbi. Derpaa saa han sig forsigtig om for at opdage, om der skulde være nogen i nærheden, som kunde se ham; men da ikke et menneske var at opdage, red han afsted i den retning, hvor han vidste, at tyrkerne maatte være.

Efter en stunds forløb kom seks af dem ridende frem fra et lidet skovholdt; neppe havde de faaet øie paa den enlige ridder, før de stormede mod ham under høie skrig.

Raimund holdt sig rolig og lod sit sverd falde til jorden til tegn paa, at han overgav sig. Tyrkerne studsede først; de vidste ikke, om det skulde være en eller anden list. Men det var tidligere hændt, at kristne riddere var gaaet over til dem, og det varede derfor ikke længe, før de forstod Raimunds



Ѕоѕ бeдстeмoв. I.



Ѓос бестемор. II.

hensigt. Under jubel nærmede de sig ham og berøvede ham først hans vaaben, hans rustning og hans hest; efter det kunde han ikke længere være farlig for dem eller slippe væk. De kunde selvfølgelig ikke opfatte, hvad han sagde, da hverken de forstod hans sprog eller han deres; men de tog ham midt imellem sig og red langsomt affted med ham.

Efter et par timers forløb kom de til en bred dal, hvor der var opslaaet en stor teltleir. De seks tyrker blev efter ankomsten omringede af sine kamerater, som vilde have oplysning om, hvor og hvorledes de havde fanget den kristne ridder. Denne blev tilsidst ført hen til ansførerens telt. Den tyrkiske feltherre var en høi og slank bygget mand, hvis ansigt var omsluttet af sort hestfjæg. En ørnese og skarpe, lynende øine gjorde, at hans ansigt havde noget rovfuglagtigt ved sig. Da Raimunds ledsagere havde fortalt, hvorledes han var bleven fangen, vendte den tyrkiske ansfører sig imod ham og sagde paa daarligt tytt:

„Hvad hedder du?“

Ridderen nævnte sit navn og fortalte straks, hvorfor han havde overgivet sig i tyrkerens haand.

„Er det din mening at blive en tyrk?“

Hertil svarede Raimund ja.

„Saa sværg, at du vil tro paa Allah og ikke paa Jesus.“ Ridderen hævede sin høire haand og opfyldte muselmandens skrækelige forlangende. Selv følte han sig greben af skræk, da han hørte fra sin egen mund de ord, hvormed han frastvor sig sit hjem og sin salighed. Men han fattede sig hurtigt. Østens skatte stod lokkende for hans øie og overdøvede hans samvittigheds stemme.

Efterat han saaledes havde fuldbyrdet sin overgang til Islam eller den muhammedanske religion, førte man ham hen til et andet telt og lod ham faa mad og drikke at styrke sig paa. Derefter bragte man ham tyrkiske klæder, som han skulde tage paa istedenfor sine egne. Saaledes var han

faa at sige baade indvortes og udvortes bleven en tyrk, og blot hans sprog røbede hans fremmede herkomst. (Sluttet.)

Pinas drøm.

Pina hed en liden pige, som var slittig i søndagsskolen, og som for sin lydhed og tro paa Gud var høit elsket af sine søndagsskolelærere. Hun bad bestandig til Gud morgen og aften og havde altid den kjære Jesus i sine tanker; derfor var det heller ikke saa underligt, at hun havde saa herlig en drøm.

En nat syntes hun, at det blev ganstelig omkring hende, og hun hørte englestemmer, som klang saa vidunderlig smukt. Med et var hun selv bleven en engel og var midt blandt himmelens hærskarers mangfoldighed i de evig klare regioner, der skinnede som guld og diamanter. Her gjenkjendte hun mange af sine søndagsskolevenner og veninder, som var døde i troen paa sin frelser og var nu evig hjemme hos Herren. Da hun havde set en stund paa al den herlighed, der fandtes, saa hun en mand, som havde fem store saar paa sit legeme, men hvis ansigt skinnede som solen, og hvis kjærlighed og venlighed hun aldrig kunde glemme. Denne mand kom hen til hende og sagde, at hun skulde faa lov til at fare med to engle ned til jorden for at hente en af sine legesøstre, som ogsaa var tro mod Jesus, op til himmelen. Hun syntes derpaa, at hun svævede let ned mod jorden sammen med de to engle og ind paa kammeret til sin veninde. Lina saa med forbauselse, hvilken forandring der var foregaaet med hende; hun var nu ganstelig bleg, og snart døde hun; saa tog den ene engel hende paa sine arme, og medens de sang „Hjemmet hinsides“, fløi de atter op mod himmelen og satte Linas lille veninde i frelserens skjød, hvor hun begyndte at synge,

love og prise Gud meget herligere end englene kunde.

Derpaa vaagnede Lina, og det var blevet morgen. Hun stod op, klædte sig paa og gif hen til sin veninde for at fortælle hende den smukke drøm. Men hvad hører hun! den lille veninde er virkelig død, hendes legeme laa endnu paa sengen, medens sjælen nu var flyttet til „Hjemmet hinsides“ i himmelen hos sin frelser. Lina græd længe, men glædede sig fra nu af endnu mere i Gud og ventede stedse paa, at englene skulde komme og tage hendes sjæl til himmelen. Det varede heller ikke længe, førend døden ogsaa kom til hende, og Linas sjæl har nu længe lobet og priset sin frelser.

Kjære lille læser og læserinde! Skulde ikke ogsaa du have lyst til engang at komme hjem til Jesus? Han vil saa gjerne have dig til sig, og naar du er lydig og snild mod far og mor, mod lærer og lærerinder og mod Gud, saa vil englene engang bære ogsaa din sjæl hjem til Jesus. Paa dommens dag faar du, sammen med Lina og hendes veninde, dit forklarede legeme igjen og skal evig være hjemme hos Herren.

(Søndagsst.)

Der tro i Herrens gjerning.

Den afdøde biskop Wiley fortalte i en søndagsstole følgende begivenhed:

En gang tidlig om vaaren kom en barfodet gut til en søndagsstole; men udenfor gled han og faldt saa lang han var i en vandpyt. Gutten begyndte at græde og var ifærd med at gaa hjem, da en kvinde med et venligt udsende kom ud af stolebærelset, bandt sit forklæde om guttens kolde fødder og bar ham ind ved taffelovnen. Der talte hun venlig med ham og opmuntrede ham. Kvindens tale var saa venlig og kjærlig mod gutten, som om hun havde været hans mor; hun vandt derfor ogsaa hans hjerte, og han blev fra den tid en regelmæssig

beføger i søndagsstolen. Gutten kunde aldrig glemme hin begivenhed, og han vil aldrig kunne glemme hin venlige kvinde.

Da doktor Wiley endelig fortalte, at han selv var denne gut, og derpaa talte om søndagsstolens velsignelse, forblev intet øie tørt i forsamlingen. Af saadanne begivenheder gives der tusender; men de bliver ikke altid aabenbare her i verden. Først paa evighedens dag vil det vise sig, hvor mange gode sædekorn, der er faldne i den gode jord, og som er voksende og omsider modnede for Guds rige.

Moder.

Gives der noget navn, der er bedre og smukkere at udtale end modernavnet. En verden fuld af uudtømmelig kjærlighed og velsignelse ligger i dette ord. Naar alt slaar feil for dig, og alle forlader dig, er du dog rig, hvis du endnu har din moder; virkelig ensom og forladt er kun den, der ingen moder har.

Hvorledes har din moder ikke sørget for dig og elsket dig fra den spædeste barndom? Hvor findes der en kjærlighed, der kan sammenlignes med hendes? Hvor ofte har hun ikke aftørret dine taarer og trøstet dig? Selv om verden hader og foragter dig, beholder du dog din moders kjærlighed, og ingen steder er du saa tryk som hos din moder; skjøn paa hende, glem aldrig, hvad hun har gjort og vedbarende gjør for dig, og gjengæld hendes kjærlighed af et fuldt hjerte. Naar hun saa engang ikke er mere hernelde, vil hendes billede dog stedse leve i dit bryst og bevare dig for mangen ubesindig handling. Staar du raadbild, saa spørg dig først: hvad vilde moder raade mig til, saa vil du aldrig komme til at gjøre noget ondt, thi du ser i aanden hendes trofaste øie hvile paa dig for at adbare dig. Den, der gjemmer sin moders minde trofast i sit hjerte, kan aldrig blive en forhærdet synder, han lever et indre liv med hende, uagtet hun forlængst er gaaet hjem til sin frelser.

Bismarcks første medalje.

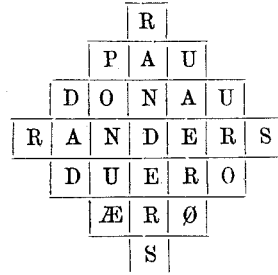
I 1842 deltog Bismarck som løjtnant i en feltmanøver. En dag, da han stod i samtale med nogle andre officerer paa en bro, der førte over en liden sø, kom hans oppasser ridende for at bade hans hest og blev siddende paa den et stykke ud i søen. Med engang mistede hesten fodsæste, og oppasseren blev kastet af. Den stakkels karl kunde ikke svømme og sank under. Bismarck kastede da sabelen af sig, steg op paa broens værkverk og kastede sig i vandet, hvor han dukkede efter oppasseren og straks efter kom op med ham.

I sin dødsangst klamrede imidlertid denne sig saaledes til sin redningsmand, at det blev umulig for Bismarck at svømme, og det saa ud til, at de maatte drukne begge to. Men hvad gjorde saa Bismarck? Han dukkede atter under med manden, indtil denne mistede bevidstheden og slap taget paa ham, og derpaa

greb han ham paa saadan maade, at han kunde svømme med ham. Til de forfærdede tilskueres store forbauselse og glæde bragte han paa denne maade baade sig selv og den forulykkede velbeholden iland og blev modtaget med høie jubelraab.

Denne hætte daad indbragte den unge officer redningsmedaljen, som i aarrækker var det eneste udmertelsestegn, der prydede hans bryst.
(Efter „Morgenbl.“)

Opløsning paa diamantgaaden i nr. 34.

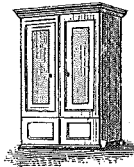


Billedgaade.

S S
S T S
S S



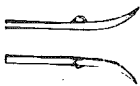
N V 1



OG F



RD ET



K BL



10

A

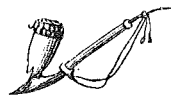
NERN EAT



EFR



S



N.

